

Tátovo Jaro - Brontosauři

C
Šel v horách sníh sem dolů k nám
F C
v pramíncích stékal a tál
F Ami G
a z větví nad potůčkem padal dolů led
F C G C
přicházel tátův jarní svět

Z okapu ven listí a mech
ze skály nad studánkou sníh
nejednou je nás víc smích zvoní, smích zvoní
nejednou líp je snad jak v loni

Ta krása rán pod střechy blíž
na první sedánky tam k nám
a každou chvíli slyšíš jak projíždí vlak
vzpomínáš na tátu a tak

Jestli jsme zas o kolik je nás míň
jestli nám nevymazal stopy v čase svět
Manitou neplakal jen za totemem stál
a mnozí neviděli dál